

T-86. 2021.04.18. Jákób a „rettenetes helyen”

Kedves Szülők és Gyerekek!

A legutóbbi történetet azzal fejeztünk be, hogy Jákób atyai áldással, és Isten áldásával elindult Mezopotámiába feleséget venni.

1Móz 28,11-17-ben arról olvasunk, hogy egy helyen, ahol éjszaka aludt, álmodt. Egy létra volt felállítva a földön, aminek a teteje az eget érte, és Isten angyalai fel- és alájártak azon. Ott állott az Úr is, és szólt hozzá. Megígérte, hogy neki és utódainak adja azt a földet, amin fekszik. Vele lesz, megőrzi, nem hagyja el. Visszahozza arra a földre. **14 vers:** *és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei.*

Mikor Jákób felébredt álmából, azt mondta: **16-17. v.:** *Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. Megrémüle annak okáért és monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja.* Most elsősorban erről szólok, hogy kinek és miért rettenetes az a hely, ahol az Úr lakik.

El kell gondolkoznunk azon, hogy Isten csupa jót és áldást mondott Jákóbnak, ő mégis megrémült és rettenetesnek, félelmetesnek érezte azt a helyet, ahol az Úr szólt hozzá. Vajon miért? De tegyük személyessé ezt a kérdést! Amikor Isten ma is szól valakihez, jót akar neki, üdvösséget, áldást akar adni, mégis az ember eleinte fél Istentől. Meg se hallja, amit mond, mert érzi, hogy valami nincs rendben az életében, és így félelmetes Istennel találkoznia. Tudjátok mi ez a „valami”? A bűn! Míg a bűneink nincsenek elrendezve, addig nemcsak Isten, hanem még az a hely is rettenetes, ahol Istennel találkozni lehet.

Ilyen hely a hívő szülők családja. Isten olyan sok áldást ígért a gyerekeknek hívő szüleik által. Szenteknek, áldottaknak nevezi őket a szüleikért. Áldottak, mert a szülői házban jelen van Jézus Krisztus, az Ő kegyelmével és világosságával. De amikor egy gyereknek takargatni való bűnei vannak, rettenetesnek érzi a hívő családot. Menekülne onnan, mint a tékozló fiú az atyai házból. Sajnos vannak, akik el is mennek, és majd sok kár és szenvedés után jönnek vissza, amikor már mindent elvesztettek, ami jó: békességüket, tisztaságukat, jó lelkiismeretüket.

Ilyen rettenetes hely a gyülekezet is. Pedig a gyülekezetben Isten jóságáról, szeretetéről, a megváltásunkról, a bűnbocsánatról van szó. De amíg valaki nem akarja a bűneit bevallani és elhagyni, addig számára nagyon kínos, rettenetes erről hallani, mert vádolja a lelkiismerete. Aztán, amikor a gyerek nagy lesz, és megteheti, nem jár tovább a gyülekezetbe. De ezzel nem tud elmenekülni Isten elől és a rossz lelkiismerete elől.

Rettenetes minden hely, mert Isten mindenütt jelen van. Tudjuk, hogy Előle nem lehet elbújni. A **139. zsoltárban** ilyeneket olvasunk: **7-8. v.:** *Hová menjek a te lelked elől és a te orcád elől hova fussak? Ha a mennybe hágnak fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy.* Aztán felsorol még néhány helyet, ahová az ember el akar bújni Isten elől: „A tenger túlsó széle”. Sokan mennek külföldre, messze a hazájuktól, de Isten ott is utoléri őket. Vannak, akik a sötétségben akarnak elbújni. Vagyis bűnös dolgaikat nem nyíltan teszik, és takargatják, de Isten mindent lát. A **12. v.** szerint Isten előtt *a sötétség olyan, mint a világosság.*

Arra kérem azokat, akik számára Isten rettenetesnek tűnik, hogy ne meneküljenek Előle, hanem béküljenek meg Vele. Vallják meg Neki a bűneiket, a bűnt akarják elhagyni, ne Istent, ne a szülői házat, ne a gyülekezetet! Higgyenek az Úr Jézusban, és akkor áldottak lesznek!

Szeretettel:

Debrecen, 2021. április 18-án
Apostol Imre bácsi